

“मीठे बच्चे- अब तिमी नाम-रूपको बिमारीबाट बच्नु छ, उल्टो खाता बनाउनु हुँदैन, एक बाबाको यादमा रहनु छ।”

प्रश्न:- भाग्यवान् बच्चाहरूले कुन मुख्य पुरुषार्थद्वारा आफ्नो भाग्य बनाउँछन्?

उत्तर:- भाग्यवान् बच्चाहरूले सबैलाई सुख दिने पुरुषार्थ गर्छन्। मनसा-वाचा-कर्मणा कसैलाई दुःख दिदैनन्। शीतल भएर चलेमा भाग्य बन्दै जान्छ। तिम्रो विद्यार्थी जीवन हो, तिमीले अब धोका खानु छैन। अपार खुशीमा रहनु छ।

गीत:- तुम्हीं हो माता-पिता.....

ओम् शान्ति। सबै बच्चाहरूले मुरली सुन्छन्, जहाँ पनि मुरली जान्छ, सबैले जानेका छन्- जसको महिमा गाइन्छ, उहाँ कुनै साकार हुनुहुन्न, निराकारको महिमा हो। निराकारले साकारद्वारा अहिले सम्मुख मुरली सुनाइरहनु भएको छ। यस्तो पनि भनिन्छ- अहिले हामी आत्माले उहाँलाई देखिरहेका छौं! आत्मा धेरै सूक्ष्म छ, यी आँखाले देखिदैन। भक्तिमार्गमा पनि बुझेका हुन्छन्- हामी आत्मा सूक्ष्म छौं। तर पूरा रहस्य बुद्धिमा हुँदैन- आत्मा के हो, परमात्मालाई याद गर्छन् तर उहाँ को हुनुहुन्छ! यो दुनियाँले जान्दैन। तिमीले पनि जानेका थिएनौ। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई यो निश्चय छ- उहाँ कुनै लौकिक शिक्षक वा सम्बन्धी पनि हुनुहुन्न। जसरी सृष्टिमा अरू मानिसहरू छन् त्यस्तै यी दादा पनि थिए। जब तिमीले महिमा गाउँथ्यौ- त्वमेव माताश्च पिता... तब सम्झन्थ्यौ माथि हुनुहुन्छ। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ- मैले यिनमा प्रवेश गरेको छु, उही म यिनमा छु। पहिला त धेरै प्रेमले महिमा गाउँथ्यौ, डर पनि राख्दथ्यौ। अहिले त उहाँ यस शरीरमा आउनु भएको छ। जो निराकार हुनुहुन्थ्यो उहाँ अहिले साकारमा आउनु भएको छ। उहाँ बसेर बच्चाहरूलाई सिकाउनु हुन्छ। दुनियाँलाई थाहा छैन- उहाँले के सिकाउनु हुन्छ। उनीहरूले त गीताका भगवान कृष्णलाई सम्झन्छन्। भनिदिन्छन्- उहाँले राजयोग सिकाउनुहुन्छ। ठीक छ, बाँकी बाबाले के गर्नुहुन्छ त? गाउन त गाउँथ्यौ- तिमी माता-पिता... तर उहाँबाट के र कहिले मिल्छ, यो केही जान्दैनथ्यौ। गीता सुन्दा सम्झन्थ्यौ कृष्णले राजयोग सिकिएका थिए फेरि उहाँ कहिले आएर सिकाउनु हुन्छ, त्यो पनि ध्यानमा आउँथ्यो होला। यतिबेला यो त्यही महाभारत लडाईं हो त्यसैले अवश्य कृष्णको समय हुनुपर्छ। अवश्य त्यही इतिहास भूगोल दोहोरिएको हुनुपर्छ। दिन-प्रतिदिन बृद्धि हुँदै जाने छन्। अवश्य गीताका भगवान हुनुपर्छ। वास्तवमा महाभारत लडाईं पनि देखिँदै छ। अवश्य यस दुनियाँको अन्त्य हुन्छ। देखाउँछन् पाण्डव पहाडमा गए। त्यसैले उनीहरूको बुद्धिमा यो आउँछ, वास्तवमा विनाश त सामुन्ने खडा छ। अब कृष्ण कहाँ छन्? खोजिरहन्छन्, जबसम्म तिमीहरूबाट गीताका भगवान कृष्ण हुनुहुन्न, शिव हुनुहुन्छ भन्ने सुन्दैनन्। तिम्रो बुद्धिमा त यो कुरा पक्का छ। यो तिमीले कहिल्यै भुल्न सक्दैनौ। कसैलाई पनि तिमीले सम्झाउन सक्छौ- गीताका भगवान कृष्ण होइनन्, शिव हुनुहुन्छ। दुनियाँमा त कसैले पनि भन्दैन, तिमी बच्चाहरू सिवाय। यदि गीताका भगवानले राजयोग सिकाउनु भएको थियो भने यसबाट सिद्ध हुन्छ, नरबाट नारायण बनाउनु भएको थियो। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ, भगवानले हामीलाई पढाउनु हुन्छ। वास्तवमा नरबाट नारायण बनाउनु हुन्छ। यी लक्ष्मी-नारायणको स्वर्गमा राज्य थियो नि। अहिले त त्यो स्वर्ग पनि छैन भने नारायण पनि छैनन्, देवताहरू पनि छैनन्। चित्र छ जसबाट बुझ्छन् यी थिए। अहिले तिमीले सम्झन्छौ- यिनीहरूको राज्य कति वर्ष भयो? तिमीलाई पक्का थाहा छ, आज भन्दा ५ हजार वर्ष पहिला यिनीहरूको राज्य थियो। अहिले त अन्त्य छ। लडाईं पनि सामुन्ने खडा छ। जानेका छौ- बाबाले हामीलाई पढाइरहनु भएको छ। सबै सेन्टरहरूमा पढ्छन् पनि र पढाउँछन् पनि। पढाउने युक्ति धेरै राम्रो छ। चित्रद्वारा राम्रो ज्ञान मिल्न सक्छ। मुख्य कुरा हो गीताका भगवान शिव वा कृष्ण? फरक त धेरै छ नि। सद्गति दाता स्वर्गको स्थापना गर्नेवाला अथवा आदि सनातन देवी-देवता धर्मको फेरि स्थापना गर्नेवाला शिव वा श्रीकृष्ण? मुख्य हो नै तीन कुरा। यसमा नै बाबाले जोड दिनुहुन्छ। दिन त ओपिनियन लेखेर दिन्छन्- यो धेरै राम्रो छ तर यसबाट केही पनि फाइदा छैन। तिम्रो जो मुख्य कुरा छ त्यसमा जोड दिनु छ। तिम्रो जित पनि यसैमा छ। तिमीहरूले सिद्ध गरेर बताउँछौ, भगवान एक हुनुहुन्छ। यस्तो होइन- गीता सुनाउनेहरू पनि भगवान भए। भगवानले त यस राजयोग र ज्ञानद्वारा देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्नुभयो।

बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- बच्चाहरूमा मायाको आक्रमण भइरहन्छ, अहिलेसम्म कर्मातीत अवस्था कसैको भएको छैन। पुरुषार्थ गर्दै गर्दै अन्त्यमा तिमी एक बाबाको यादमा सदा हर्षित रहन्छौ। कुनै उदासी आउने छैन। अहिले त शिरमा पापको बोझ छ। त्यो यादद्वारा नै उत्रन्छ। बाबाले पुरुषार्थका युक्तिहरू बताउनु भएको छ। यादद्वारा नै पाप काटिन्छ। धेरै बुद्धि छन्, जो यादमा नरहने भएकाले नाम-रूप आदिमा फँस्छन्। हर्षितमुख भएर कसैलाई ज्ञान सम्झाउनु, यो पनि मुश्किल छ। आज कसैलाई सम्झायो फेरि भोली धोका खानाले खुशी हराउँछ। बुझ्नुपर्छ यो मायाको आक्रमण हो। त्यसैले पुरुषार्थ गरेर बाबालाई याद गर्नु छ। बाँकी रूनु, पिट्नु वा बेहाल हुनु छैन। बुझ्नुपर्छ मायाले जुताले हान्छ, त्यसैले पुरुषार्थ गरेर बाबालाई याद गर्नु पर्छ। बाबाको यादबाट धेरै खुशी हुन्छ। मुखबाट झट्ट वाणी निस्कन्छ। पतित पावन बाबाले भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर। कोही एक जना पनि छैन, जसलाई रचयिता र रचनाको परिचय होस्। मानिस भएर पितालाई चिनेन भने त जनावर भन्दा पनि नीच भयो। गीतामा कृष्णको नाम राखेका छन् त्यसैले बाबालाई कसरी याद गरुन! यही धेरै ठूलो भूल हो, जुन तिमीले सम्झाउनु पर्छ। गीताका भगवान शिवबाबा हुनुहुन्छ, उहाँले नै वर्सा दिनुहुन्छ। मुक्ति-जीवनमुक्ति दाता उहाँ हुनुहुन्छ, अरू धर्मावलम्बीहरूको बुद्धिमा बस्दैन। उनीहरू त हिसाब-किताब चुक्ता गरेर फर्केर जान्छन्। पछि थोरै परिचय मिल्छ फेरि पनि आफ्नो धर्ममा जान्छन्। तिमीलाई बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- तिमी देवता थियौ, अहिले फेरि बाबालाई याद गर्नाले तिमी देवता बन्छौ। विकर्म विनाश भएर जान्छ। फेरि पनि उल्टो-सुल्टो धन्दा गर्छन्। बाबालाई लेख्छन्- आज मेरो अवस्था मलिन छ, बाबालाई याद गरिन्। याद गरेनौ भने अवश्य ओइलाउँछ। यो हो नै मूर्दाहरूको दुनियाँ। सबै मरे समान छन्। तिमी बाबाको बनेका हो भने बाबाको श्रीमत छ- मलाई याद गर्यौ भने विकर्म विनाश हुन्छ। यो शरीर त पुरानो तमोप्रधान हो। अन्त्यसम्म केही न केही भइरहन्छ। जबसम्म बाबाको यादमा रहेर कर्मातीत अवस्था बन्दैन, तबसम्म मायाले हल्लाइरहन्छ, कसैलाई पनि छोड्ने छैन। जाँच गरिरहनु पर्छ- मायाले कसरी धक्का खुवाउँछ। भगवानले हामीलाई पठाउनु हुन्छ, यो किन भुल्छौ? आत्माले भन्छ- मेरो प्राण भन्दा प्यारा उहाँ बाबा नै हुनुहुन्छ। यस्ता बाबालाई फेरि तिमीले भुल्छौ किन! बाबाले धन दिनुहुन्छ, दान दिनको लागि। प्रदर्शनी-मेलामा तिमीले धेरैलाई दान गर्न सक्छौ। आफैँ सौखसँग दौड्नुपर्छ। अहिले त बाबाले उमंग दिलाउनु पर्छ, गएर सम्झाऊ। त्यसमा पनि राम्ररी बुझ्नेको हुनुपर्छ। देह-अभिमानको तीर लाग्दैन। तरबार पनि अनेक प्रकारका हुन्छन् नि। तिमी पनि योगको तरबार धेरै धारिलो हुनुपर्छ। सेवाको उमंग हुनुपर्छ, गएर धेरैको कल्याण गरू। बाबाको याद गर्ने यस्तो अभ्यास होस् जसकारण अन्त्यमा बाबा सिवाय अरू कोही याद नआओस्, तब मात्रै तिमीले राजाई पद पाउँछौ। अन्तकालमा जसले बाबालाई याद गरियोस् अनि फेरि नारायणलाई याद गरियोस्। बाबालाई र नारायण (वर्सा) नै याद गर्नु छ। तर माया कम छैन। कच्चा त थुप्रै हुन्छन्। उल्टो कर्मको खाता तब बन्छ, जब कसैको नाम रूपमा फँस्छन्। एक अर्कालाई प्राइभेट चिट्ठी लेख्छन्। देहधारीहरूसँग प्रीत भयो भने उल्टो कर्मको खाता बन्न पुग्छ। बाबाको पासमा समाचार आउँछन्। उल्टो-सुल्टो काम गरेर फेरि भन्छन्- बाबा भइहाल्यो। अरे, खाता उल्टो भइसक्यो नि! यो शरीर त पतित छ, यसलाई तिमीले याद किन गर्छौ। बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर्यौ भने सदैव खुशीमा रहन्छौ। आज खुशीमा छन्, भोली फेरि मूर्दा बन्छन्। जन्म-जन्मान्तर नाम-रूपमा फँस्दै आउँछन् नि। स्वर्गमा यो नाम-रूपको बिमारी हुँदैन। त्यहाँ त मोहजित कुटुम्ब हुन्छन्। जानेका हुन्छन्- म आत्मा हुँ, शरीर होइन। त्यो हो नै आत्म-अभिमानो दुनियाँ। यहाँ छ देह-अभिमानो दुनियाँ। फेरि आधा कैल्प तिमी देही-अभिमानो बन्छौ। बाबा भन्नुहुन्छ- अब देह-अभिमान छोड। देही-अभिमानो हुनाले धेरै मीठो शीतल हुँदै जान्छौ। यस्ता धेरै कम छन्। पुरुषार्थ गराइरहनु हुन्छ- बाबाको याद नभुल। बाबाले आदेश दिनुहुन्छ- मलाई याद गर, चार्ट राख। तर मायाले चार्ट पनि राख्न दिँदैन। यस्ता मीठा बाबालाई त कति याद गर्नुपर्छ। उहाँ त पतिहरूका पति, पिताहरूका पिता हुनुहुन्छ नि। बाबालाई याद गरेर फेरि अरूलाई पनि आफू समान बनाउने पुरुषार्थ गर्नु छ, यसमा धेरै दिल लगाउनु पर्छ। सेवाधारी बच्चाहरूलाई त बाबाले नोकरीबाट छुटाइदिनु हुन्छ। परिस्थिति हेरेर भन्नुहुन्छ- अब यस धन्दामा लाग। लक्ष्य-उद्देश्य त सामुन्ने खडा छ। भक्तिमार्गमा पनि चित्रका अगाडि यादमा बस्छन् नि। तिमीले त केवल आत्मा सम्झिएर परमात्मा बाबालाई याद गर्नु छ। विचित्र बनेर विचित्र बाबालाई याद गर्नु छ। यसमा मेहनत छ। विश्वको मालिक बन्नु, कुनै साधारण कुरा होइन। बाबा भन्नुहुन्छ- म विश्वको मालिक बन्दिन, तिमीलाई बनाउँछु। कति टाउको दुखाउनु पर्छ। सपूत बच्चाहरूलाई त आफैँ ख्याल हुन्छ, छुट्टी लिएर पनि सेवामा लाग्नुपर्छ। कति बच्चाहरूलाई बन्धन पनि हुन्छ, मोह पनि हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- तिम्रा सबै बिमारी बाहिर निस्कछन्। तिमीले बाबालाई याद गरिराख। मायाले तिमीलाई हटाउने कोसिस गर्छ। याद नै मुख्य हो, रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान मिल्यो, बाँकी अरू के चाहियो। भाग्यवान् बच्चाहरूले सबैलाई सुख दिने पुरुषार्थ गर्छन्, मनसा, वाचा,

कर्मणा कसैलाई दुःख दिदैनन्, शीतल भएर चलेमा भाग्य बन्छ। यदि कसैले बुझेन भने सम्झनुपर्छ यसको भाग्यमा छैन। जसको भाग्यमा छ उसले राम्रोसँग सुन्छ। अनुभव पनि सुनाउँछु नि- के के गर्थे। अब थाहा भएको छ, जे जति गरियो त्यसबाट दुर्गति नै भयो। सद्गति त तब पाइन्छ, जब बाबालाई याद गरिन्छ। धेरै मुश्किलले कसैले घण्टा, आधा घण्टा याद गर्छन्। नत्र त धोका खाइरहन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- आधाकल्प धोका खाँयौ, अब बाबा पाइएको छ, विद्यार्थी जीवन हो त्यसैले खुशी हुनुपर्यो नि। तर बाबालाई घरी-घरी भुल्छन्।

बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी कर्मयोगी हो। त्यो धन्दा आदि त गर्नु नै छ। निद्रा पनि कम गर्नु राम्रो हो। यादद्वारा कमाई हुन्छ, खुशी पनि हुन्छ। यादमा बस्नु जरुरी छ। दिनमा त फुर्सद मिल्दैन, त्यसैले रातको समय निकाल्नु पर्छ। यादबाट धेरै खुशी हुन्छ। कसैको बन्धन छ भने भन्न सक्छन्, मलाई त बाबाबाट वर्सा लिनु छ, यसमा कसैले रोक्न सक्दैन। केवल सरकारलाई गएर सम्झाऊ- विनाश सामुन्ने खडा छ, बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर्यौ भने विकर्म विनाश हुन्छ। अनि यो अन्तिम जन्म त पवित्र रहनु छ त्यसैले म पवित्र बन्छु। तर उनले भन्न सक्छन् जसलाई ज्ञानको मस्ती हुन्छ। यस्तो होइन- यहाँ आएर फेरि देहधारीलाई याद गरिरहन्। देह-अभिमानमा आएर लडाईं गर्नु, झगडा गर्नु जस्ता क्रोधका भूत हुन्छन्। बाबाले क्रोध गर्ने तर्फ कहिल्यै हेर्नुहुन्न। सेवा गर्नेसँग प्रेम हुन्छ। देह-अभिमानको चलन देखिन्छ। फूल समान तब बन्छौ, जब बाबालाई याद गर्छौ। मूल कुरा यो हो। एक अर्काको देखेर पनि बाबालाई याद गर्नु छ। सेवामा त हड्डी दिनुपर्छ। ब्राह्मणहरू आपसमा मिलनसार हुनुपर्छ। मनमुटाव हुनु हुँदैन। समझ नभएको हुनाले एक अर्कासँग घृणा, बाबासँग पनि घृणा दिलाइरहन्छन्। यस्ताले के पद पाउँछन्! तिमीलाई साक्षात्कार हुन्छ फेरि त्यस समय स्मृति आउँछ- यो मैले गल्ती गरेँ। बाबा फेरि भनिदिनुहुन्छ- तकदिरमा छैन भने त के गर्ने सकिन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) निर्बन्धन बन्नको लागि ज्ञानको मस्ती होस्। देह-अभिमानको चलन नहोस्। आपसमा मनमुटाव हुने संस्कार नहोस्। देहधारीहरूसँग प्यार छ भने बन्धनमुक्त हुन सक्दैनौ।

२) कर्मयोगी बनेर रहनु छ, यादमा अवश्य बस्नु छ। आत्म-अभिमान बनेर धेरै प्यारो र शीतल बन्ने पुरुषार्थ गर्नु छ। सेवामा हड्डी दिनु छ।

वरदान:- एकनामी र इकोनमीको पाठद्वारा हलचलमा पनि अचल अडोल भव समय अनुसार वायुमण्डलमा अशान्ति र हलचल बढ्दै गइरहेको छ, यस्तो समयमा अचल अडोल रहनको लागि बुद्धिको लाइन धेरै क्लियर हुनु पर्छ। यसको लागि समय अनुसार टचिङ्ग र क्याचिङ्ग पावरको आवश्यकता छ। यसलाई बढाउनको लागि एकनामी र इकोनोमी बन। एकनामी र इकोनोमी गर्ने बच्चाहरूको लाइन क्लियर हुने भएकाले बापदादाको निर्देशनलाई सहज क्याच गरेर हलचलमा पनि अचल अडोल रहन्छन्।

स्लोगन:- स्थूल, सूक्ष्म कामनाहरूको त्याग गर्यौ भने कुनै पनि कुराको सामना गर्न सक्छौ।